

PAULO COELHO

Işığın Savaşçısının Elkitabı

34. BASKI
Çeviri: İLKNUR ÖZDEMİR

♥ can
çağdaş

PAULO COELHO
IŒIĐIN
SAVAŒÇISININ
ELKİTABI

Can Çağdaş

Işığın Savaşçısının Elkitabı, Paulo Coelho

Çeviri: İlknur Özdemir

Manual do guerreiro da luz

© 1997, Paulo Coelho

© 2003, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U. (Barcelona, İspanya) aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.paulocoelhoblog.com

1. basım: 2003

34. basım: Aralık 2019, İstanbul

Bu kitabın 34. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı, iç baskı ve cilt: İnkılap Kitabevi Baskı Tesisleri

Çobançeşme Mah. Altay Sk. No: 8

Yenibosna-Bahçelievler, İstanbul

Sertifika No: 44066

ISBN 978-975-07-3710-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750737107

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

PAULO COELHO
IŒIĐİN
SAVAŒÇİSİNİN
ELKİTABI

ANLATI

Çeviri

İlknur Özdemir

♥can

Paulo Coelho'nun Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Simyacı, 1996

Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım, 1997

Beşinci Dağ, 1998

Veronika Ölmek İstiyor, 2000

Şeytan ve Genç Kadın, 2001

On Bir Dakika, 2004

Zahir, 2005

Hac, 2006

Portobello Cadısı, 2007

Kazanan Yalnızdır, 2009

Brida, 2010

Elif, 2011

Akra'da Bulunan Elyazması, 2012

Aldatmak, 2014

Casus, 2016

Hippi, 2018

PAULO COELHO, 1947'de Brezilya'nın Rio de Janeiro kentinde doğdu. Kendini tümüyle edebiyata vermeden önce tiyatro yönetmenliği, oyunculuk, şarkı sözü yazarlığı ve gazetecilik yaptı. 1986'da yayımlanan *Hac* adlı ilk romanının ardından gelen *Simyacı*'yla dünya çapında üne erişti. *Simyacı*, XX. yüzyılın en önemli yayıncılık olaylarından biri oldu, 56 dile çevrildi ve 65 milyon sattı. Coelho, *Brida* (1990) *Piedra Irmağı'nın Kıyısında Oturdum Ağladım* (1994), *Beşinci Dağ* (1996), *Işığın Savaşçısının Elkitabı* (1997), *Veronika Ölmek İstiyor* (1998), *Şeytan ve Genç Kadın* (2000), *On Bir Dakika* (2003), *Zahir* (2005), *Portobello Cadısı* (2006), *Kazanan Yalnızdır* (2008), *Elif* (2011), *Akra'da Bulunan Elyazması* (2012), *Aldatmak* (2014), *Casus* (2016) ve *Hippi* (2018) gibi yapıtlarıyla sürekli olarak çoksatar listelerinde yer aldı. 81 dilde yayımlanan kitaplarının toplam satışı 225 milyonu geçti. Bugüne kadar pek çok ödül ve nişana değer görülen Coelho, Birleşmiş Milletler Barış Elçisi ve Brezilya Edebiyat Akademisi üyesidir.

İLKNUR ÖZDEMİR, İstanbul'da doğdu. İstanbul Alman Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden mezun oldu. Almanca ve İngilizceden çok sayıda çeviri yaptı. Başlıca çevirileri arasında *Yalnızlığın Keşfi* (Paul Auster), *Tarçın Dükkânları* (Bruno Schulz), *Stiller* (Max Frisch), *Amok Koşucusu* (Stefan Zweig), *İrlanda Güncesi* (Heinrich Böll), *Saatler* (Michael Cunningham), *Küçük Şeylerin Tanrısı* (Arundhati Roy), *Utanç* (Coetzee), *Katran Bebek* (Toni Morrison), *Bech Döndü* (John Updike), *Gün Boyu Gece Yarısı* (Hanif Kureishi) sayılabilir.

Öndeyiş ve sondeyiş dışında, bu kitapta yer alan metinler 1993-1996 yılları arasında hem *Folha de São Paulo* gazetesinde “Mektup” başlığı altında hem de Brezilya’da ve başka ölkelerde köşe yazısı olarak yayımlanmıştır.

Özen ve sevecenlik ustaları
S.I.L., Carlos Eduardo Rangel
ve Anne Carrière için

“Öğrenci öğretmeninden
üstün değildir, ama eğitimini
tamamlayan her öğrenci
öğretmeni gibi olacaktır.”

“Luka”, 6: 40

Öndeyiş

“Köyün batısında, kıyının az açığında bir ada var, adada da içinde pek çok çan bulunan kocaman bir tapınak,” dedi kadın.

Çocuk onun giyiminin tuhaf olduğunu fark etti, başında bir örtü vardı. Onu daha önce hiç görmemişti.

“O tapınağa hiç gittin mi?” diye sordu kadın. “Oraya git ve bana tapınak hakkında ne düşündüğünü söyle.”

Kadının güzelliğinin etkisinde kalan çocuk, onun gösterdiği yere gitti. Kumsala oturup gözlerini ufka dikti ama her zaman ne görüyorsa onu gördü: mavi bir gök ve okyanus.

Hayal kırıklığına uğrayan çocuk, yakındaki balıkçı köyüne kadar yürüdü ve oradakilere böyle bir adadan ve üzerindeki tapınaktan haberleri olup olmadığını sordu.

“Ah, yıllar önce varmış,” dedi yaşlı bir balıkçı. “Dedemin dedesinin zamanında. Bir deprem olmuş ve sular adayı yutmuş. Gerçi adayı artık göremiyoruz ama okyanus, tapınağın çanlarını kıpırdattığında onların sesini duyabiliyoruz.”

Çocuk sahile dönüp çanların sesini duymaya çalıştı. Bütün öğle sonrasını orada geçirdi, dalgaların uğultusundan ve martuların çığlıklarından başka bir şey duyamadı.

Hava kararınca annesiyle babası onu almaya geldiler. Ertesi sabah çocuk yeniden gitti deniz kıyısına; böyle güzel bir kadının kendisine yalan söyleyeceğine inanası gelmiyordu. Kadın geri gelecek olursa ona, adayı görememiş olsam da dalgaların harekete geçirdiği tapınak çanlarının sesini duydum, diyecekti.

Aradan aylar geçti; kadın bir daha gelmedi, çocuk da onu aklından çıkardı; batık tapınaktaki serveti ve defineyi bulup çıkarması gerektiğine emindi artık. Çanların sesini duyabilse tapınağın yerini saptayabilecek ve batık defineyi çıkarabilecekti.

Okuldan soğumuştü, hatta arkadaşlarından da. Bütün çocuklar onunla dalga geçiyorlar, “O bize benzemez,” diyorlardı. “Yenilmekten korktuğu için bizimle oyun oynamak yerine oturup denizi seyretmeyi yeğliyor.”

Çocuğun kıyıda oturduğunu gördükçe gülüyorlardı.

Çocuk, eski tapınaktaki çanların sesini hâlâ duyamasa da başka şeyler öğrendi. Dalgaların sesine öylesine alışmıştı ki, o ses artık dikkatini dağıtmıyordu; bunun farkına vardı. Çok geçmeden martuların çığlıklarına, arıların vızıltısına, palmiyelerin arasında dolaşan rüzgârın uğultusuna da alıştı. Kadımla ilk konuşmasının üzerinden altı ay geçmişti ama çocuk sahilde oturup bütün seslere kulaklarını tıkasa da hâlâ batık tapınaktaki çanların sesini işitemiyordu.

Yanına gelen balıkçılar onunla konuşuyor, çan seslerini duydukları konusunda ısrar ediyorlardı.

Ama çocuk duymuyordu.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra balıkçılar ağız değiştirdiler, “Denizin dibindeki çanları düşünerek boşa zaman harcıyorsun,” dediler. “Çanları aklından çıkar da gidip arkadaşlarıyla oyna. Belki de çan seslerini yalnızca balıkçılar duyabiliyordur.”

Aradan neredeyse bir yıl geçmişti. Çocuk, “Belki de adamlar haklı,” diye düşündü. “Belki de büyümemi beklesem iyi olacak. O zaman balıkçı olurum ve her sabah bu sahile gelirim, çünkü buradan çok hoşlanıyorum. Belki de bir efsanedir bu, depremde çanlar parçalanmıştır ve o zamandan beri çalmamışlardır.”

O gün öğleden sonra evine dönmeye karar verdi.

Veda etmek üzere okyanusun kıyısına indi. Çevresini saran doğaya bir kez daha göz gezdirdi, artık çanları merak etmediğinden martuların çığlıklarındaki, denizin kükremesinde-

ki ve palmyelerin arasında esen rüzgârın uğultusundaki güzelliğe yeniden gülümseyebiliyordu. Çok uzaklarda oyun oynayan arkadaşlarının sesleri geliyordu kulağına; kendisinin de çok geçmeden çocukluğundaki oyunlara dönebileceğini düşünüp sevindi.

Çocuk çok mutluydu ve –ancak bir çocuğun hissedebileceği gibi– hayatta olduğu için minnettardı. Zamanını boşa harcamadığına emindi, çünkü Doğa üzerinde düşünmeyi ve ona saygı duymayı öğrenmişti.

Denizin sesini, martıları, palmyelerin arasında esen rüzgârı ve oyun oynayan arkadaşlarının seslerini dinlerken birden kulağına ilk çan sesi geldi. Sonra bir kez daha.

Bir kez daha, sonunda –çok, çok mutluydu– batık tapınağın bütün çanlarının çalmaya başladığını duydu.

Yıllar sonra, büyüüp bir yetişkin olduğunda, çocukluğunun köyüne ve kıyılarına geri döndü. Artık denizin dibinde define bulmanın hayalini kurmuyordu; belki de bütün bunlar, onun hayal gücünün bir ürünüydü ve o aslında, geçmişte kalan o çocukluk gününün öğle sonrasında deniz dibindeki çanların çaldığını duymamıştı. Öyle de olsa, kıyıda bir süre yürümek, rüzgârın sesini, martıların çığlıklarını dinlemek istedi.

Deniz kıyısında, kendisine adadan ve tapınaktan ilk kez söz eden o kadını görünce nasıl şaşırıldığını düşünebiliyor musunuz?

“Burada ne işiniz var?” diye sordu kadına.

“Seni bekliyordum,” dedi kadın.

Delikanlı, aradan onca yıl geçmesine karşın kadının hiç değişmemiş olduğunu fark etti; saçlarını örten eşarp bile rengini yitirmemişti.

Kadın ona, sayfaları bomboş olan bir defter uzattı.

“Yaz: Işığın savaşı için bir çocuğun gözleri çok değerlidir; çünkü o gözler dünyaya acısız bakabilirler. Işığın savaşı, yanındaki insana güvenip güvenemeyeceğini anlamak isterse o kişiye bir çocuğun gözleriyle bakmaya çalışır.”

“Işığın savaşı ne demek?”

“Ne demek olduğunu sen zaten biliyorsun,” dedi kadın gülümseyerek. “Işığın savaşı, hayatın mucizesini anlamayı

başaran biridir, inandığı şey için sonuna kadar savaşılabilen ve denizin dibinde dalgaların harekete geçirdiği çanların sesini duyabilen biridir.”

Delikanlı, kendisini, ışığın savaşçısı olarak düşünmemişti hiç. Kadın onun düşüncelerini okumuşçasına, “Bunlar herkesin becerebileceği şeylerdir,” dedi. “Hiçbirimiz ışığın savaşçısı olduğumuzu düşünmesek de hepimiz öyleyizdir.”

Delikanlı elindeki defterin boş sayfalarına baktı. Kadın yine gülümsedi, “Bu savaşçıyı yaz,” dedi.

IŒIĖİN SAVAŒÇİSİNİN
ELKİTABI

Işığın savaşçısı, şükran duyacağı pek çok şey bulunduğunu bilir.

Mücadelesinde melekler yardımcı olmuştur ona; ilahî güçler her şeyi yerli yerine oturtmuş, onun, elinden gelenin en iyisini yapmasını sağlamışlardır.

Yoldaşları onun için, “Ne kadar şanslı!” derler. Ve savaşçı zaman zaman gücünün çok üstünde şeyler başarır.

İşte bu yüzden, güneş batarken diz çöker ve kendisini sarıp sarmalayan Koruyucu Pelerin için şükranlarını sunar.

Ancak onun minneti, yalnızca manevi dünyaya yönelik değildir; dostlarını asla unutmaz çünkü onların kanları, savaş alanında kendisinininkiyle karışmıştır.

Bir savaşçıya, kendisine yapılan yardımı hatırlatmak gerekmez; bunu ilk hatırlayan odur, elde ettiği bütün ödülleri de dostlarıyla paylaşır.

Dünyanın bütün yolları, savaşçının yüreğine çıkar; savaşçı, hayatının içinden kesintisiz akan tutku ırmağına tereddütsüz atlar.

Savaşçı, arzularını seçmekte özgür olduğunu bilir, bu kararları yüreklilikle, tarafsızlıkla ve –kimi zaman– az buçuk gözünü karartarak alır.

Tutkularına kucak açar ve onlardan büyük keyif alır. Bir şeyi elde etmenin verdiği zevkleri yadsımanın gereği olmadığını bilir; o zevkler, hayatın bir parçasıdır ve kendilerini tadan herkese neşe verirler.

Ancak savaşçı, kalıcı şeyleri ya da zaman içinde gelişen güçlü bağları asla göz ardı etmez.

Bir savaşçı, geçiciyle kalıcı arasındaki farkı bilir.

Işığın Savaşçısının Elkitabı, hayallerimizi yaşamamız, hayatı kucaklamamız, yazgımızla yüzleşmemiz için bir çağrı. Paulo Coelho, benzersiz üslubuyla, her birimizin kendi içindeki "ışığın savaşçısı" nı keşfetmesine yardımcı oluyor; hepimizi savaşçının yoluna çağırıyor: yaşıyor olma mucizesinin değerini bilen, yenilgisini kabullenenin, sonunda olmak istediği insan olabilenin yoluna. *Işığın Savaşçısının Elkitabı*, *Simyacı*'nın yazarından bilgelik dolu bir armağan.

"Yirminci yüzyılın insanı toplama kampını yarattı, işkenceyi yeniden canlandırdı ve başkalarının felaketlerine gözlerini yummanın mümkün olabileceğini öbür insanlara öğretti," der Marek Halter.

Belki de haklıdır; terk edilmiş çocuklar var, kıyıma uğrayan siviller, suçsuz yere hapse atılanlar, yalnız kalmış yaşlılar, sokaklarda sarhoşlar, iktidarda deliler...

Öte yandan hiç de haklı olmayabilir, çünkü ışığın savaşçıları var.

Ve ışığın savaşçıları, kabul edilmez olanı asla kabul etmezler.

#varolmacesareti #kendinibilme #yazgı #erdem #adanmışlık #inanç #basiret

